

GÖZLERİNDEKİ YEŞİL SU YILANI

Merve KOÇAK KURT

“Abyssus abyssum invoc.”*

Adam, sanki gözlerinin içinde yeşil bir yılan besliyordu. Yeşil bir su yılanı... Oradaydım ve gördüm. Gözlerinin içine baktığımda o yeşilin nasıl ürkütücü bir karanlığa dönüştüğünü gördüm.

Kalbinin içini her daim temiz tutmaya çalışıyor, ruhunu arındırmaya çalışıyordu çabalamasına; ama yine de o yılan kimi zaman çatallanıp dilinin ucuna iniveriyor, kimi zaman tıslayarak sesini yükseltiyor ve onu zor çok durumda bırakıyordu. İşte o zamanlar kalbinin temizliği pek bir işe yaramıyor, sonradan ne kadar “*Benim kalbim temiz ama!*” dese de, her yeri/ her şeyi kırıp döküyordu.

Bir tek Işık’ı gördüğünde, içindeki yılan tamamen dinginleşiyor ve gözlerinin yeşiline çörekleniyordu. Nereden mi biliyorum. Çünkü gördüm!

Tam ortasında göz bebeklerinin, Işık vardı o günlerde yine. Işık. Işık. Işık. Aynaya, cama, suya, sabuna, yola, kaldırıma, sokağa, taşa, toprağa ve daha pek çok şeye baktığında gördüğü hep o bahar yüzlü kadın oluyordu sanki: Işık!

Nereden gelip yerleşivermişti hayatına böyle? Tanıyor muydu? Tanışıyor muydu? Tanışıp yakınlık kurmak istiyor muydu? Gerçekten içini dökebilseydi ona ne derdi ilkin mesela?

İlk gelişini daha dün gibi hatırlıyorum buraya Işık’ın. Günlerden bir gündü.

Acı Çeşme Sokağı’nın başındaki iş yerinin yüksek tavanlı koridorunun sonundaki pencereden baktığımız gri ufukta sise karışan bir evin penceresinden yansiyordu güneşin ağırlaşmış ışığı o gün yine.

* “Uçurum uçurumu çağırır.”

Odadaki pencerelerin önu çeşit çeşit çiçekle çevrilmişti. Her sabah olduğu gibi, eski taş binanın yüksek tavanlarına ve eskimiş pencerelerinden odaya sızan ışığa o gün de *merhaba* demiştim.

“*Yeni bir pencere, yeni bir hayat demek!*” diye düşünmüşümdür hep.

Bir güz günüydü... İyi hatırlıyorum, çünkü güz aylarının sarılığını hep sevmişimdir. Işıklı bütün gözleri sevdiği gibi... Onu da görünce sevdim. İçimden bir ses iyi arkadaş olacağımızı söyledi. O ses sonra sustu ama.

Adamı epeydir tanıyordum. Adam, diyorum, çünkü ismi bilinsin istemezdi.

Odasına girdiğinde, ilkin duru bir beyazlıkla karşılaştı. Bakışları çarpıtı sonra kadına. (Çakıştı mı demeliydim yoksa!). Ama çehresi donup kaldı. Afallamış gibiydi. Böylesine ışıklı bir kırgınlıkla karşılaşacağını hiç tahmin edememiş olsa gerek, önce biraz sarsıldı. Sonrasında toparlanmaya çalıştıysa da, kendi gözlerindeki yeşilin ışıklanmasına mani olamadı. Nereden mi biliyorum. Gördüm!

“*Hoş geldiniz!*” dedi Adam sakince. “*Hoş bulduk!*”tan sonrası gelmeyince şaşırıldı. Duraksadı. Ne yapacağını bilemedi tam. Ellerine baktı kadının. Uzun uzun gezdirdi gözlerini, ince ve narin parmaklarında... Yüzük yoktu.

Herkes, “*Aman Allah’ım! Ne tuhaf bir kadın... Hiç konuşmuyor!*” diyecekti sonraki günlerde. Bunca büyük bir suskunluk için insanın çok geçerli sebepleri olmalıydı oysa. Belki vardı, ama kimse bilmiyordu. Büyük bir merak duygusu kaplamıştı hepimizi. Adını bile zor öğrenmiştik o gün: Işık!

Adam, onca yaş almıştı hayattan ama yine de oynamayı beceremiyordu bu oyunu. “*Aşk oyunu buna derler!*”... Acemi bir tedirginlikle, içindeki o güz coşkusu saklamaya çalışıyordu. Tam da saklayamaya çalışarak belli ediyordu. Gizledikçe açığa çıkan bütün duygular gibi... Rüyalar gibi... Düşler gibi...

Belki de ömrünün son-baharıydı bu, kim bilir!

Kimdi? Nereliydi? Niye gelmişti? Hangi sebeple gönderilmişti Allah’ın cezası bu yere?

Mağrurdu kadın. Dingin göl kenarlarındaki sazlıklardan fısıldanan bir nefesle konuşur gibi. Zaman zaman da gölün içindeki kelimeler birikip taşar ve sesi yükselirdi. Hırçınlığına sebep hangi yaşadıklarıydı acaba? Hem onu neden bu kadar merak ediyorduk? Kendimize yakın bulduğumuz için mi... Gerçi pek “yakın” da sayılmazdık ya.

“*Çok farklı biri!*” diyordu herkes Işık Hanım için. Saçlarının sarısı yüzünün yarısını örtüyordu. Gözlerindeki mavi ise dokunsan birdenbire boşalacak yağmur gibi...

Günün birinde, Işık’ın saçlarıyla örtülü yüzünde ince bir çizgi gördüm. Uzunca bir çizikti bu. *Bıçak yarası olmalı* diye düşündüm. Kim bilir hangi zamandan/ olaydan/ an(1)dan kalma?

Sarf ettiğim sözler karşısında Işık'ın birdenbire hüznü olduğu başka bir günü hatırlayıverdim sonra: Birden yüzü nasıl da değişivermişti. *Bıraktığımız izler kadarız*, demiştim. Odada, arkadaşlarla sohbet ediyorduk. Sözümün bu noktaya geleceğini ve nelere sebebiyet vereceğini nereden bilebilirdim ki. Adam'ın da yüzü asılmıştı o konuşma esnasında.

Biri, kalabalıklardan yüzünü saklıyordu; diğeri ise kendininkine benzeyen bir yüz arayıp duruyordu. Birbirine ne kadar benziyordu yüzleri. İkisi de farkında değildi.

Adam, sanki ümidini her geçen gün kaybediyor gibiydi. Artık evlilik şakalarına gülmüyordu bile. İçten içe üzülüyordum hâline. Çünkü iyi bir adamdı. Hayatını paylaşabileceği birini o da hak ediyordu. Çevresindeki bütün dostları çoluğa çocuğa karışmış, o ise yakınlarının hayatını düzene koymaya çalışmaktan evlenmeye vakit bulamamıştı.

Yersizyurtsuzgöçebirsürgün gibi yaşıyorduk aslında her birimiz. Çok çığ çağ, diyordu ya şair, o hesap. Ruhumuzda takvimlerin eprimiş sayfaları... Biriktikçe birikiyordu/k. Yalnızlığımızın, yaş ilerledikçe çoğaldığını görüyorduk ama elimizden gelen bir şey yoktu. Çevremizdekilerin bakışları bile hâletiruhiyemizi etkiliyordu. İster istemez... Görüyordum!

...

Odalarımız yan yanaydı Işık'la. *Varlığın beni incitiyor artık*, diyordu Işık telefondaki adama. (Sahi nereden anlamıştık onun bir adamla konuştuğunu?)

Kadın, bunu öylesine doğal ve öyle sıradan bir şekilde söylemişti ki hem telefondaki adam susmuştu sözün ağırlığı yüzünden hem yer-gök sanki.

Allah'ım bu nasıl bir cümle, dedim içinden. Ha bugün ha yarın, patladı patlayacak bir volkanın ilk sızıntıları yayılıyordu etrafa şimdi. Adam da duymuştu galiba. Yüzündeki kaygı dolu çizgiler onu veriyordu. Öncü bir gri kül bulutu yükselip dağıldı saçlarının arasından. Parmaklarını daldırdı. Daldı.

Varlığıyla yokluğu bir olmak nasıl bir şey peki, diye düşündü belki de Adam. *Benim gibi mi?* Binlerce kelime üşüştü zihnime o an. Bir silecekle camı siler gibi silmek istedim hepsini. Çünkü duymak istemediğimiz, duymamız gereken bir cümleyi duymuştuk.

Umutlanabilir miydi Adam? Umutlanmalı mıydı? Yüzük de yoktu parmağında Işık'ın hem. Hiç kimse bir şey bilmiyordu hayatına dair ama. *Ketum* kelimesi bile onu tanımlamakta eksik kalıyordu.

Tüm rikkatlerin unutulduğu, hatta yerle bir edildiği bir ahir zaman döneminde gibiydik. Düş mü, düş(üş) mü; bilinmez.

...

Adam'ın hissettikleri çok yoğun olmalıydı bir başkasına karşı.

Kimi günlerde dışarı çıkıp sigara içmeye başlamıştı. Kimi günlerde ise yağmur altında ıslandığını bile fark etmeden Işık'ın gelişini gözlüyordu. Artık aynı odada değillerdi, ama bir vesileyle onun odasına uğramayı ihmal etmiyordu. Hoş, ne diyeceğini bilemeyip çoğu kez sadece selam faslıyla kapatıyordu konuşmayı. Bazen kekeliyor, bazen de dilinin ucunda/ki kelimeleri eveleyip geveliyordu. Hâlleri ne kadar acemiydi. Bu yüzden, belki de başlamadan bitiyordu her şey.

Yeni yetme çocuklar gibiydi Adam. Mahcup ve tutuk... Ne yapacağını bilememenin getirdiği çaresizliği bu. Onu anlamaya çalışıyordum. Keşke yardım edebilseydim. Daha önce bu kadar koyusunu yaşamamış hiç. Belli.

Hep aynı türküyü dinleyip efkârlanıyordu. Her günü birbirine benzemeye başlamıştı artık. *Bir Ay Doğar İlk Akşamdan Gecedem*'i söylüyordu Grup Abdal. Odaya bir hüznün çöküyor ve o da türküye eşlik ediyordu: "*Baş yastığı kendisine eş değil*"... Bıkmadan, usanmadan, defalarca, sürekli, tekrar tekrar... Aynı türküyü doluyordu diline. Gitgide hastalıklı bir hâl almaya başlamıştı bu durum. Üzerindeki yükü ne zamana kadar taşıyabilecekti, doğrusu bilmiyordum.

Geçen bir yıl, bir yıldan daha ağır geçmişti hepimiz için.

Bakışlarımız değişiyor; gözlerimizin rengi değişiyor; kalplerimizin mesafesi/yüz ölçümü değişiyor; giden gidiyor, gerisi hep "hikâye" oluyordu.

Yine günlerden bir gündü.

Odamızdaydık. Yan masadaki kadın, odasına gelen kadınla Işık'ın dedikodusunu yapıyordu. Artık onun büyük suskusunun sebebini biliyorduk.

Adam, odada daha fazla kalamadı. Dilinde yine aynı türkü... Lavaboya yöneldi. Ben de ardından...

...

Işık Hanım, birkaç yıl önce eşiyle birlikte geçirdiği o trafik kazasından sağ çıkmış çıkmasına ama biricik kızını da kaybetmiş. Yüzündeki iz de o kazadan kalmamış.

Aynaya baktı adam ve elini gayriihtiyari yüzüne götürdü. Çizik yoktu, çizgi yoktu, bıçak yarası da... Ama belli ki canı çok yanıyordu. Yanaklarına doğru usulca yol almıştı yaşlar.

Gözlerindeki yeşil su yılanı sonsuza dek uyumalıydı.